

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/90/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122382491
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6122382491.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., G. H. XXXX/XX, zastúpeného: JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Bratislava, Štefánikova 14, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. I. C., narodennej XX.XX.XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, zastúpenej: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 105,56 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. apríla 2023, č.k. 4C/38/2022-212, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - vyhovujúcej (vo výroku II.) a v súvisiacej o náhrade trov konania (vo výroku III.) **p o t v r d z u j e .**

Stranám náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 105,56 eur od 20.12.2020 do 26.8.2022 zastavil, výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 105,56 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 105,56 eur od 27.8.2022 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a výrokom III. o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou súdu dňa 26.07.2022 sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 105,56 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 105,56 eur od 20.12.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17CoP/3/2020-197 zo dňa 13.02.2020 bol upravený styk žalobcu s maloletým dieťaťom pochádzajúcim z manželstva so žalovanou na čas do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prievidza, sp zn. 18P/54/2019 tak, že žalobca je oprávnený sa s maloletým dieťaťom stykať každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v F. J. K. námestí prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. Výrokom IV. neodkladného opatrenia súd nariadil výkon rozhodnutia. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia išiel dňa 19.12.2020 prevziať maloletého a za účelom tohto stretnutia pricestoval z miesta bydliska. Pred príchodom žalobca upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, na čo žalovaná nereagovala. V deň príchodu sa žalobca dostavil na miesto prevzatia maloletého dieťaťa, ktorého žalovaná na styk nepripravila, na akékoľvek SMS správy nereagovala, a tak sa žalobca presunul pred dom žalovanej. Žalobcovi dvere nikto neotvoril a tak privolať hliadku Policajného zboru

SR, ktorým sa taktiež nepodarilo skontaktovať so žalovanou. Žalobca následne predmetné stretnutie oznámil príslušníkom polície prostredníctvom zápisnice. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu škody, za ktorej vznik zodpovedá žalovaná v dôsledku vyššie uvedeného konania a ktorá spočíva v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z F. do F. a späť. Žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, čím vedome spôsobila škodu žalobcovi, nakoľko jej zámer zmariť styk žalobcu s maloletým a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady bol vopred daný. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou bola daná tým, že ak by žalovaná rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a umožnila žalobcovi bez obštrukcií styk žalobcu s maloletým, prípadne včas, riadne a náležite upovedomila žalobcu o objektívnej prekážke zakladajúcej predpoklad nemožnosti uskutočniť styk, nevynaložil by žalobca náklady na cestu z F. do F. a späť zbytočne a ku škode by nedošlo, nakoľko jediný účel cesty žalobcu bol práve styk s maloletým v zmysle rozhodnutia. Žalovaná tak bola zodpovedná za vznik škody. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska - G. H. XXXX/XX, F., do miesta styku - Kultúrne centrum F., K. J. XX, F. a späť predstavovala vzdialenosť 372 km, t. j. z F. do F. 186 km a z F. do F. 186 km, pričom žalobca si nárokoval základnú náhradu vo výške 71,80 eur v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách a náhradu za spotrebované pohonné látky vo výške 33,76 eur prepočítanú v zmysle spotreby pohonných látok uvedených v technickom preukaze a údajov štatistického úradu v týždni od 14.12.2020 do 20.12.2020. Proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní podala žalovaná odpor dňa 5.09.2022, v ktorom uviedla, že žalobcovi za náhradu škody nezodpovedá, nakoľko škoda nevznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s jej konaním. V čase, kedy sa mal uskutočniť styk žalobcu s maloletým synom bol vládou SR vyhlásený zákaz vychádzania (s odkazom na uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 804 zo 16. decembra 2020 k návrhu na ďalšie rozšírenie opatrení v rámci vyhláseného núdzového stavu podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov vyhláseného uznesením vlády Slovenskej republiky č. 587 z 30. septembra 2020 v znení uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 718 z 11. novembra 2020). Žalovaná nepredpokladala, že sa žalobca bude domáhať styku v čase vianočných prázdnin a v čase sprísnenia zákazu vychádzania a protipandemických opatrení, a zároveň v čase, keď boli žalobca a žalovaná dohodnutí na harmonograme trávenia vianočných sviatkov. Žalovaná zo strany žalobcu ani nebola vopred informovaná, že sa na styk s maloletým synom dostaví. Na základe uvedeného bola presvedčená, že nemôže byť zodpovedná za škodu v prípade, ak táto vzniká samotným konaním žalobcu.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobca na pojednávaní dňa 20.4.2023 vzal žalobu v časti späť, a to o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 105,56 eur od 20.12.2020 do 26.8.2022 a súčasne zmenil žalobu tak, že žalobca žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 5,50 % ročne (namiesto pôvodnej výšky 5% ročne) zo sumy 105,56 eur od 27.8.2022 do zaplatenia. Žalovaná (prostredníctvom splnomocneného zástupcu) so späťvzatím žaloby v späťvzatej časti súhlasila. Vzhľadom na späťvzatie žaloby súd konanie v späťvzatej časti, t.j. o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 105,56 eur od 20.12.2020 do 26.8.2022, zastavil a rozhodol tak podľa § 145 ods. 2 CSP. Na pojednávaní dňa 20.4.2023 pripustil zmenu žaloby, jej rozšírenie o úrok 5,50 % ročne zo sumy 105,56 eur od 27.8.2022 do zaplatenia. Rozhodol tak podľa § 142 ods. 1 CSP, a to za prítomnosti splnomocnených zástupcov oboch strán s odôvodnením, že výsledky doterajšieho konania mohli byť podkladom aj pre konanie o zmenenej žalobe. Po späťvzatí žaloby v časti a po pripustení zmeny žaloby predmetom sporu zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 105,56 eur a úroku z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 105,56 eur od 27.8.2022 do zaplatenia. V konaní nebolo sporné, že strany sporu vedú konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému B. C., nar. XX.X.XXXX na čas do rozvodu, vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 18P/54/2019 a konanie o rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému B. C., nar. XX.X.XXXX na čas po rozvode, vedené na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/91/2019. Uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/54/2019-76 zo dňa 14.10.2019 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17CoP/3/2020-197 zo dňa 13.2.2020 bol neodkladným opatrením dočasne, do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 13P/118/2019 alebo sp.zn. 13P/91/2019 (podľa toho, ktoré konanie bude právoplatne ohľadne výkonu práv a povinností rodičov vo vzťahu k maloletému B. skončené skôr), upravený styk otca (v tomto spore žalobcu) s maloletým B. tak, že otec je oprávnený stykať sa s mal. B. každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku, v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod., v neprítomnosti matky (v tomto spore žalovanej) s tým, že otec si maloletého B. riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v F. J.

K. J., pred kultúrnym domom, prevezme a na tom istom mieste maloletého matke vráti. Výrokom IV. neodkladného opatrenia súd nariadil výkon tohto rozhodnutia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.3.2020. Zo žalobcom predloženej SMS komunikácie so žalovanou v dňoch 18.12.2020 až 19.12.2020 bolo zistené, že žalobca dňa 18.12.2020 (t.j v piatok) v čase o 20:00 písal žalovanej v znení, že: „Zajtra odovzdanie podľa NO o 14h na namesti“. Žalobca dňa 19.12.2020 (t.j v sobotu) v čase o 13:48 hodine písal žalovanej: „Som na namesti“. Žalobca dňa 19.12.2020 (t.j v sobotu) v čase o 14:01 hodine píše žalovanej: „Je po 14h, opat nekomunikujes, budem nuteny privolat policajnu hliadku“. Z mailovej komunikácie strán sporu zo dňa 6.11.2020, 8.11.2020, 10.11.2020 vyplynulo dohadovanie sa strán o styku žalobcu s maloletým B. počas vianočných prázdnin, podľa návrhu žalobcu v čase od 29.12. od 10. hodiny do 1.1. do 18. hodiny (mail žalobcu zo dňa 6.11.2020) a súhlasu žalovanej s návrhom žalobcu (mail žalovanej zo dňa 10.11.2020). Ďalej z obsahu zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 19.12.2020 vyplynulo, že žalobca podáva trestné oznámenie na žalovanú z dôvodu nerealizovaného styku žalobcu s maloletým B. podľa rozhodnutia súdu vo veci sp.zn. 12P/44/2019, keď žalovaná na SMS správy žalobcu z 18.12.2020 a z 19.12.2020 nereagovala a polícii neotvorila. Z technického preukazu č. J. XXXXXX k vozidlu s evidenčným číslom F. XXX L. bolo zistené, že ako vlastník tohto vozidla značky Volkswagen Tiguan, VIN: M., s dátumom prvej evidencie: 27.8.2018, je evidovaný žalobca. Z technických údajov vozidla vyplynula spotreba paliva tohto vozidla: 7,6 l/100 km. Z oznámenia Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave zo dňa 30.1.2023 vyplynulo, že žalobca nie je v súčasnosti (ku dňu 30.1.2023) držiteľom a vlastníkom žiadneho motorového vozidla. Od 27.8.2018 do 23.9.2021 bol držiteľom a vlastníkom žiadneho motorového vozidla VW Tiguan, EČV: G., VIN M., rok výroby 2018, farba vozidla: čierna metalíza. Z oznámenia Okresného riaditeľstva PZ v Senci zo dňa 16.2.2023 vyplynulo, že v evidencii vozidiel nebol na motorové vozidlo G., VW TIGUAN, rok výroby 2018, ako držiteľ od 27.8.2018 do 23.9.2021 evidovaný žalobca. Z evidenčnej karty predmetného vozidla (VW TIGUAN, VIN: M., dátum výroby 27.8.2018, farba: čierna metalíza, EČ: G.) bolo zistené, že u predmetného vozidla bol vykonaný zápis nového držiteľa vozidla dňa 24.9.2021, a to osoby odlišnej od osoby žalobcu. Ďalej sa súd prvej inštancie oboznámil s obsahom záverečnej správy z poradenského procesu N. J., D. zo dňa 21.6.2022, predloženou žalovanou okrem iného s poukazom na vybraný text žalovanou, z ktorého vyplynulo, že: „Matka sa na poradenstve zaujímala o skvalitňovanie výchovných prístupov, iné možnosti motivácie dieťaťa k stretnutiu s otcom, presne v rozsahu ako by bolo bývalo realizované poradenstvo aj s otcom za okolností, že by priestor poradenstva využil. Dňa 12.06.2021 bola realizovaná vopred plánovaná interakcia v priestoroch O. D. P. v D., na ktorú boli obidvaja rodičia pozvaní. Matka prišla v presne stanovenom čase o 17,15 hod., otec sa aj napriek tomu, že v uvedený deň prišiel na asistovaný kontakt so synom do miesta podľa rozhodnutia súdu, na stretnutie dohodnuté s CDR podľa požiadavky Úradu práce sociálnych vecí a rodiny o 17,15 hod. nedostavil...“ (č.l. 122 súdneho spisu), ďalej: „...Matka vyjadrila svoj návrh, spontánne ponúkla otcovi opäť postupné rozširovanie styku otca so synom. Otcovi priamo na stretnutí navrhla konkrétnu ponuku možnosti realizácie jeho stretnutí s dieťaťom a to 3x týždenne po 5 hodín. Aktuálne sa otec so synom stretáva každý druhý týždeň 3 hodiny. Návrh matky je konkrétny, otec sa môže so synom stretávať každý týždeň 3 krát po 5 hodín/ 15 hodín týždenne. Tiež otcovi matka navrhla, že vzhľadom na jeho pracovnú vyťaženosť si môže vybrať dni v týždni, ktoré by chcel stráviť so synom a tie následne presne určiť v rozhodnutí súdu...“ (č.l. 123 súdneho spisu), ďalej „...Matka otcovi navrhla harmonogram, v ktorom zohľadnila aj narodeniny syna a ponúkla otcovi možnosť oslavy narodenín maloletého B.. Oproti aktuálnemu styku ktorý predstavuje stretávanie otca so synom 1 krát každý druhý týždeň po tri hodiny, matka navrhla otcovi stretávanie so synom 3 krát v každom kalendárnom týždni po 5 hodín denne. Matka už aj v roku 2020 navrhla na stretnutí v CDR za prítomnosti B. D. zvýšenie hodín, ktoré by otec mohol stráviť so synom, otec to však striktnie odmietol.“ (č.l. 123 v súdneho spisu). Súd dodal, že z tejto správy tiež vyplynulo, že rodičia (strany sporu) podpísali s E. N., J. dohodu o vykonaní opatrení G. D. dňa 14.2.2020. Žalovaná do konania doložila platobné rozkazy vydané Okresným súdom Banská Bystrica z príslušných 26 upomínacích konaní, ktoré svedčia o podaných žalobách žalobcom proti žalovanej, predmetom ktorých je uplatnený obdobný (nie totožný) nárok. Na pojednávaní dňa 20.4.2023 zostalo medzi stranami nesporné, že v predmetnom čase dňa 19.12.2020 bol žalobca držiteľom a vlastníkom predmetného motorového vozidla, keďže ku zmene vlastníka došlo dňa 24.9.2021. Splnomocnený zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 20.4.2023 doplnil, že tvrdenie žalovanej k mailovej komunikácii je právne irelevantné, keďže z nej nevyplýva, že by sa malo jednať o náhradu styku za deň, ktorý je predmetom tohto konania. Jednalo sa o dohodnutý styk nad rámec vykonateľného rozhodnutia. Vo vzťahu k trovám konania uviedol, že nesúhlasí s rozhodovacou praxou súdu prvej inštancie, ktorý v prípade úspechu žalobcu nepriznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Mal totiž za to, že žalobcom uplatňované nároky za každý jeden deň v osobitných konaniach je jediná možná cesta ako právnym spôsobom preukázať kauzálny

nexus za zmarené styky. Súčasne poukázal na to, že v žiadnom inom konaní ani zo strany konajúceho súdu ani zo strany žalovanej nebolo preukázané žiadne šikanózne správanie žalobcu. Samotný počet žalôb poukazuje iba na počet zmarených stykov zo strany žalovanej. Zástupca žalovanej na pojednávaní dňa 20.4.2023 doplnil, že mailová komunikácia medzi stranami sporu bola doplnením dohody strán sporu k predmetnému rozhodnutiu o úprave styku v súvislosti s tým, že tu bol zákaz vychádzania, hoci sa to priamo v tejto mailovej komunikácii neuvádza. Uzavrel, že žalovaná v konaní preukázala, že vzhľadom na COVID-19 a vtedy existujúce sprísnené režimy vychádzania, ako aj s poukazom na osobnú dohodu medzi žalobcom a žalovanou, sa styk v daný deň nemal uskutočniť. Vo vzťahu k trovám konania uviedla, že ak by aj nebolo možné podať žalobcom jednu žalobu za všetky zmarené styky, mala za to, že žalobca mohol žaloby podať v akýchsi blokoch. V prípade, ak by súd žalobe vyhovel, navrhla žalobcovi nepriznať trovy konania.

4. Na takto zistený skutkový stav veci, súd prvej inštancie aplikoval ust. §§ 415, 420 ods. 1,3, 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd prvej inštancie zistil, že strany sporu sú rodičmi maloletého B. C., narodeného XX.X.XXXX. Nebolo tiež sporné, že v čase, kedy sa mal realizovať styk žalobcu (ako otca) so svojim maloletým synom, existovalo právoplatné a vykonateľné uznesenie Okresného súdu Prievidza, č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 02.03.2020), ktorým v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Cop/3/2020-197 zo dňa 13.2.2020 bol neodkladným opatrením dočasne, do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/118/2019 alebo sp. zn. 13P/91/2019 (podľa toho, ktoré konanie bude právoplatne ohľadom výkonu práv a povinností rodičov vo vzťahu k maloletému B. skončené skôr), upravený styk žalobcu (otca) s maloletým B. tak, že je oprávnený sa s maloletým B. stykať každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod., v neprítomnosti matky. Týmto uznesením súdu bolo tiež rozhodnuté, že otec si maloletého B. riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v F., J. K. J., prevezme a na tom istom mieste maloletého matke (žalovanej) vráti. Vyššie uvedené rozhodnutia súdov boli teda právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami, ktoré v čase predmetného styku, t.j. dňa 19.12.2020, upravovali právo žalobcu ako otca maloletého dieťaťa stretávať sa s maloletým synom a na druhej strane povinnosť žalovanej ako matky riadne maloletého na styk pripraviť a umožniť prevzatie maloletého žalobcom. Predmetný deň úpravy styku (19.12.2020) pripadol na sobotu v nepárnom týždni, bol teda dňom, kedy bol žalobca oprávnený mať styk s maloletým B. v čase od 14.00 hod., do 17.00 hod., v neprítomnosti matky. V konaní tiež nebolo sporné, že žalobca na súdom upravený styk s maloletým synom pricestoval z miesta svojho bydliska, z F. na miesto styku, do F. a že na túto cestu použil svoje osobné motorové vozidlo, značky EVČ: F., značky Volkswagen Tiguan. Tiež nebolo sporné, že v súvislosti s touto cestou z miesta bydliska do F. a späť vynaložil náklady, ktoré si žalobca vyčísli s odkazom na zákon č. 283/2004 Z.z. o cestovných náhradách v žalovanej výške 105,56 eur. Vzhľadom k tomu, že dňa 19.12.2020 nebol realizovaný styk žalobcu (otca) s maloletým B. napriek tomu, že žalobca sa na miesto styku dostavil a vzhľadom na obranu žalovanej, že tu boli dôvody, ktoré bránili realizovať súdom upravený styk žalobcu s maloletým dieťaťom, tzv. že súd v rámci dokazovania zisťoval, či žalovaná objektívne mohla/nemohla odovzdať maloletého syna žalobcovi na styk vzhľadom na preukázané/nepreukázané skutočnosti, ktoré by styk so žalobcom vylučovali/nevylučovali a ak by sa preukázalo, že objektívne nemohla odovzdať maloletého syna žalobcovi na styk, potom by zisťoval, či si žalovaná v takom prípade splnila povinnosť počínať si tak, aby nedošlo ku škode na strane žalobcu podľa § 415 Občianskeho zákonníka vznikom zbytočných nákladov na jeho strane tým, že by včas žalovaného neinformovala o objektívnej prekážke styku. Zo žalobcom predloženej SMS komunikácie so žalovanou v dňoch 18.12.2020 až 19.12.2020 bolo zistené, že žalobca dňa 18.12.2020 (t.j. v piatok) v čase o 20:00 písal žalovanej: „Zajtra odovzdanie podľa NO o 14h na namesti“, že dňa 19.12.2020 (t.j. v sobotu) v čase o 13:48 hodine písal žalovanej: „Som na namesti“ a že dňa 19.12.2020 (t.j. v sobotu) v čase o 14:01 hodine písal žalovanej: „Je po 14h, opat nekomunikujes, budem nuteny privolať policajnu hliadku“. Žalovaná na tieto správy nereagovala, čo v konaní zostalo nesporné. Tvrdenia žalobcu, že na miesto styku s maloletým sa žalobca dostavil v deň a v čase úpravy styku, preukázala aj žalobcom predložená zápisnica o trestnom oznámení spísaná na OR PZ, N. N. D. C. D. dňa 19.12.2020, z ktorej vyplynulo, že na OO PZ sa bez predvolania dostavil žalobca dňa 19.12.2020 o 15.00 hod. v súvislosti s neuskutočneným stykom s maloletým B. v daný deň. V konaní bolo preukázané, že žalovaná povinnosť uloženú jej súdnym rozhodnutím riadne pripraviť mal. B. na styk so žalobcom a odovzdať ho žalobcovi porušila, v dôsledku čoho sa styk žalobcu s maloletým B. nerealizoval. Žalobca v konaní preukázal, že s použitím svojho osobného motorového vozidla vynaložil cestovné náklady na cestu z F. do F. a späť, a to za účelom realizácie styku s maloletým B. v zmysle

súdneho rozhodnutia, čím sa zmenšil jeho majetok. V konaní bolo preukázané, že žalovaná na SMS správy žalobcu z 18.12.2020 a 19.12.2020 nijako nereagovala. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou bola daná tým, že ak by žalovaná rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a umožnila by žalobcovi styk žalobcu s maloletým B., prípadne ho včas a riadne upovedomila o objektívnej prekážke zakladajúcej nemožnosť uskutočniť styk, žalobca by nevynaložil náklady na cestu z F. do F. a späť zbytočne a ku škode by nedošlo, pretože jediným účelom cesty žalobcu v predmetný deň bol práve styk s maloletým v zmysle súdneho rozhodnutia. Žalobcovi tak vznikla škoda v podobe zbytočných nákladov vynaložených v súvislosti s cestou z miesta svojho bydliska na miesto styku s maloletým synom. Žalovaná bola povinná umožniť styk žalobcu s maloletým aj bez predchádzajúceho pripomenutia, oznámenia žalobcu, rešpektujúc právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie. Pokiaľ šlo o obranu žalovanej, že v čase, kedy sa mal uskutočniť styk žalobcu s maloletým synom, bol vládou Slovenskej republiky vyhlásený zákaz vychádzania (s odkazom na uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 804 zo 16. decembra 2020 k návrhu na ďalšie rozšírenie opatrení v rámci vyhláseného núdzového stavu podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov vyhláseného uznesením vlády Slovenskej republiky č. 587 z 30. septembra 2020 v znení uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 718 z 11. novembra 2020), a teda že styk s maloletým synom sa nemohol uskutočniť, a to nie z dôvodov na jej strane, keď v danom čase bola účelom zákazu vychádzania ochrana verejného zdravia, podľa názoru súdu táto neobstoí. Toto uznesenie vlády totiž upravovalo okrem iného výnimky z obmedzenia slobody pohybu a pobytu zákazom vychádzania v bode B.1. pod bodom 15. tak, že obmedzenie sa nevzťahuje na cestu dieťaťa a jeho sprevádzajúcej osoby za rodičom alebo osobou, ktorá má právo styku s dieťaťom a cestu späť, resp. pod bodom 19. tak, že obmedzenie sa nevzťahovalo na cestu rodiča, inej oprávnenej osoby a cestu dieťaťa realizovanú v súvislosti s rozhodnutím súdu vo veci styku rodiča (prípadne inej oprávnenej osoby) s dieťaťom vo veci striedavej osobnej starostlivosti alebo cestu realizovanú za účelom stretnutia sa s dieťaťom po dohode rodičov. Podľa názoru súdu vychádzajúc z bodu B.1. bodu 15. vyššie uvedeného uznesenia vlády, výnimka z obmedzenia na cestu dieťaťa a jeho sprevádzajúcej osoby za rodičom alebo osobou, ktorá má právo styku s dieťaťom a cestu späť, je výnimkou, ktorá sa jednoznačne vzťahovala na predmetný styk. Žalovaná tak nemala žiaden dôvod nerešpektovať uznesenie vlády a nemala objektívny dôvod na neumožnenie styku žalobcu s maloletým B.. I keď uznesenie vlády č. 804 zo 16.12.2020 nadobudlo účinnosť od 17.12.2020, teda krátko pred predmetným stykom, súd prvej inštancie poukázal na to, že tomuto uzneseniu predchádzalo účinné uznesenie vlády č. 678 z 22.10.2020 týkajúce sa rozšírenia opatrení v rámci vyhláseného núdzového stavu, ktoré rovnako upravovalo okrem iného výnimky zo zákazu vychádzania, medzi ktoré patrila aj cesta za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takú starostlivosť odkázaný a cestu späť, za ktorú možno považovať aj cestu rodiča za dieťaťom na stretnutie, ktoré je upravené súdnym rozhodnutím. Prípadnú neznalosť predmetného uznesenia vlády a prípadnú nevedomosť žalovanej o tomto uznesení vlády žalovanú neospravedlňuje. K obrane žalovanej, že so žalobcom boli dohodnutí na harmonograme trávenia vianočných sviatkov a na odlišných stykoch z dôvodu vianočných sviatkov, súd uviedol, že táto obrana žalovanej bola irelevantná. Žalovaná ňou tvrdené skutočnosti nepreukázala. ňou predložená mailová komunikácia sa týkala dohadovania sa strán o styku žalobcu s maloletým počas vianočných prázdnin v čase od 29.12.2020 do 1.1., výsledkom čoho bol súhlas žalovanej s navrhovaným stykom žalobcu od 29.12. od 10.00 hod. do 1.1. do 18.00 hod. V predloženej komunikácii sa neuvádzal termín predmetného styku ani dohadovanie o jeho náhrade. Za irelevantnú súd považoval aj obranu žalovanej s jej odkazom na ňou vybraný obsah Záverečnej správy z poradenského procesu N. J., D. zo dňa 21.6.2022. Vybraný obsah záverečnej správy sa netýkal styku dňa 19.12.2020, ale z neho vyplývala neúčasť otca (žalobcu) a účasť matky (žalovanej) na vopred plánovanej interakcii až dňa 12.6.2021 (č.l. 122 súdneho spisu), ďalej vyjadrenie návrhu matky (žalovanej) na postupné rozširovanie styku až zo dňa 24.8.2021 (č.l. 123 súdneho spisu), ďalej návrh matky (žalovanej) na harmonogram styku až z 24.8.2021, resp. z 26.8.2021 (čl. 123,123pv), t.j. z obdobia po 19.12.2020. Žalobca preukázal splnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu vzniknutú žalobcovi zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu do F. a späť dňa 19.12.2020, a to výlučne za účelom realizácie jeho stretnutia s maloletým B. na základe vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná nepreukázala, že škodu vzniknutú žalobcovi nezavinila. Naopak, žalovaná zavinene zmarila styk žalobcu s maloletým B. v deň 19.12.2020, keď bez objektívneho dôvodu neodovzdala maloleté dieťa žalobcovi. Nešlo teda z jej strany o nespĺnenie si prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, ale o porušenie povinnosti umožniť styk žalobcu s maloletým podľa právoplatného rozhodnutia súdu. Žalovaná tak bola zodpovedná za škodu podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka. Po ustálení zodpovednosti žalovanej, čo do dôvodu

uplatneného nároku na náhradu škody, sa súd zaoberal dôvodnosťou žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody čo do jej výšky. Pokiaľ šlo o rozsah týchto nákladov, teda o rozsah náhrady škody podľa § 442 Občianskeho zákonníka, súd skúmal aj účelnosť použitia vlastného osobného motorového vozidla žalobcom pri úprave styku dňa 19.12.2020. Táto bola preukázaná vzhľadom na útlý vek maloletého B. (necelé dva roky), na vzdialenosť medzi miestom bydliska žalobcu a miestom stretnutia s maloletým, na čas, po ktorý mal žalobca upravený styk s maloletým (3 hodiny, od 14.00 do 17.00 hod.), ktorý nevyhnutne vyžadoval prepravu motorovým vozidlom, pretože styk nemohol prebehnúť len v mieste prevzatia dieťaťa a tiež vzhľadom na vtedajšiu celospoločenskú situáciu spojenú s pandémiou a so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19, kedy cestovanie individuálnou prepravou bolo bezpečnejšie ako cestovanie hromadnou dopravou. Vzdialenosť z miesta bydliska žalobcu (F. - G. H. XXXX/XX) do miesta styku žalobcu s maloletým (F., Q. E., K. J. XX) a späť predstavuje vzdialenosť 372 km (186 km krát dva) s odkazom na M. <K.>. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách má žalobca nárok na základnú náhradu vo výške 71,80 eur (0,193 eura x 372 km) podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z.z. a na náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 33,76 eur. Vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike, podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky, bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 14.12.2020 do 20.12.2020 vo výške 1,194 eur/liter. Pri spotrebe vozidla 7,6 l/100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov; 28,272 litrov x 1,194 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 33,76 eur. Cestovné náhrady sú spolu vo výške 105,56 eur. Súd priznal žalobcovi aj ním v konaní uplatnené úroky z omeškania z prisúdenej istiny podľa § 517 ods.2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády. Žalobca žalovanú prvýkrát vyzval na náhradu škody až žalobou, preto sa žalovaná tak dostala do omeškania v deň nasledujúci po doručení žaloby, t.j. dňa 27.8.2022.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Uviedol, že aj keď žalobca bol v tomto spore v prevažujúcej časti žaloby úspešný, z dôvodov hodných osobitného zreteľa mu však súd náhradu trov konania nepriznal. Žalovaná v priebehu konania (v odpore i vo svojich vyjadreniach) poukazovala na účelové konanie žalobcu, ktorý voči nej podal niekoľko (26) identických žalôb o náhradu škody, pričom predmet podaných žalôb je totožný. Podľa žalovanej samotné návrhy žalobcu obsahujú takmer identický text. Žalobca žiada od nej úhradu náhrady údajne vzniknutej škody za niekoľko (prevažne aj po sebe idúcich) dní. Podľa žalobkyne žalobca tak koná účelovo, v snahe spôsobiť jej škodu. Žalobca svoje rozhodnutie podávať samostatné žaloby (ktorých je na súde prvej inštancie najmenej 20 a ďalšie sú ešte na upomínacom súde) nijako nevysvetlil, a to aj napriek námietkam žalovanej v priebehu konania. Podľa názoru súdu prvej inštancie, dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal, spočívali v procesnom správaní žalobcu, ktorému nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní všetky svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Súd prvej inštancie konštatoval, že zo strany žalobcu ide teda o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 základných princípov CSP nemôžu požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, pričom ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, smerujúc svoje odvolanie voči výroku III. o trovách konania, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania. Uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne skutkové a právne závery). Žalobca sa s aplikáciou § 257 CSP nestotožnil. Uvádza, že v tomto prípade ide o situáciu, keď žalovaná účelovo, tendenčne a bezdôvodne bráni jeho kontaktu s maloletým. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, v čom súd prvej inštancie vzhliadol ako spravodlivé poskytnúť ochranu osobe porušujúcej práva inej osoby a dokonca ju označiť za „obeť žalobcu“, a naopak, v čom považoval za nespravodlivé, aby úspešnej sporovej strane nepriznal náhradu trov konania na bránenie jej porušeného práva. Poukazuje na uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 8.12.2022, sp. zn. 8C/34/2022-67, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí, vrátane tejto veci, z

dôvodu, že ..." zo spisov je ďalej zrejmé, že bude potrebné v konaniach vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní. V uvedených konaniach žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia, pričom v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia produkované žalobcom aj žalovaným (líšia sa dôvodmi neuskutočnenia - maloletý styk odmietal, maloletý bol chorý, bol v kontakte s COVID pozitívnou osobou), pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. Vzhľadom na počet konaní a tieto odlišnosti by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Súd má ďalej vedomosť, že vzhľadom na skutočnosť, že styk žalobcu s maloletým naďalej neprebíha a je predpoklad, že žalobca si bude naďalej uplatňovať nároky za tieto neuskutočnené styky samostatnými návrhmi, nebude ani reálne možné všetky tieto nároky rozhodnúť v jednom konaní". Už len to vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Žalobca zdôraznil, že s rozhodnutím o zamietnutí návrhu na spojenie vecí súhlasí v celom rozsahu. Podľa žalobcu nemožno nepriznať náhradu trov konania podľa § 257 CSP. Ak súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím konštatuje, že sa od začiatku konania domáha ochrany svojich práv procesne správnym spôsobom, nemôže na základe tej istej argumentácie náhradu trov nepriznať práve pre jeho procesný postup, pretože v takom prípade ide o nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. Navyše je nespravodlivé, aby sa domáhaním ochrany svojho práva, a to nároku na náhradu škody dostal do situácie, keď náklady na uplatnenie svojho práva prevyšujú priznaný nárok náhrady škody a napádaným rozsudkom súdu vzniká tak paradox, že je lepšie sa so spôsobenou škodou zmieriť a nič nerobiť, ako zákonným spôsobom požívať súdnu ochranu a brániť sa proti dlhodobému, účelovému a zákernému správaniu sa žalovanej. Do pozornosti dal žalobca priebeh pojednávania, keď zákonný sudca v inej veci, i napriek uzneseniu o zamietnutí veci a internému usmerneniu postupu súdu vo veci samotnou predsedníčkou Okresného súdu Prievidza (o čom bol žalobca informovaný na pojednávaní vo veci sp. zn. 15C/33/2022), spojil konanie v právnej veci 12C/34/2022 a konanie v právnej veci 12C/46/2022. Je nesporné, že priebeh pojednávania bol zmätočný, neprehľadný, nehospodárny a nadbytočne zdĺhavý v dôsledku mýlenia si (len dvoch!) zmarených stykov počas pojednávania. Uvedené dokazuje, že spojiť hociktoré obdobné konania do jedného tak, ako to v odôvodnení tvrdí prvoinštančný súd, by bolo absolútne neúčelné, neprehľadné, zmätočné a nehospodárne. Len spojenie dvoch žalôb o náhradu škody do jedného konania prinieslo očakávanú neprehľadnosť. Každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním a ktorékolvek spojenie obdobných vecí, čo i len dvoch, prinesie do konania neprehľadnosť, čoho dôkazom bol vyššie uvedený priebeh pojednávania. Nie je jeho úlohou suplovať, dopĺňať a obhajovať už raz rozhodnutý a správny procesný postup súdu. Súd prvej inštancie navyše svojvoľne dotvára dojem, že koná účelovo s cieľom poškodiť žalovanú, čo zásadne odmieta, pretože už len zo skutkových okolností prípadu takéto konštatovanie nemôže obstať. Podľa žalobcu jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť. Je nesporné, že v jednotlivých veciach ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce jeho styk s maloletým, pri ktorom žalovaná súd zavádza. Žalovaná tvrdí, že ide vždy o zmarené styky v priebehu po sebe nasledujúcich dní. Avšak z uvedených dátumov zmarených stykov je zrejmý opak, nakoľko ide o rozdielne časové obdobia a rovnako v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia a vždy iný, vymyslený príbeh žalovanej, ktorý je potrebné dôkladne posúdiť a v celom rozsahu vyvrátiť, čo nie je možné uskutočniť hospodárne v jednom konaní. Je to práve žalovaná, ktorá dlhodobo, sústavne a účelovo bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu bráni v jeho styku s maloletým. Žalobca tak mal za to, že napadnutý rozsudok vo výroku IV. je vnútorne rozporný, nepresvedčivý, arbitrárny a nezohľadňuje vykonané dokazovanie, kontext, okolnosti, ako aj jeho postavenie ako rodiča, ktorý nemá dieťa zverené do starostlivosti, teda logicky nemá rovnaké možnosti ako žalovaná. Napadnutý rozsudok nepochopiteľne "legitimizuje" konanie žalovanej ako matky, ktoré by mohlo byť opakovane zneužívané (v kontexte a existencie desiatok podobných konaní aj zneužívané dodnes je) na obchádzanie jej zákonných povinností.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti - výroku II. v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu zmenu napadnutej časti tak, že nárok žalobcu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu na 100 %, resp. v napadnutej časti zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery), tvrdenie súdu prvej inštancie, ktorý vo svojom rozsudku okrem iného uviedol, že „v konaní bolo preukázané, že žalovaná povinnosť uloženú jej súdnym rozhodnutím riadne pripraviť mal. B. na styk so žalobcom a odovzdať ho žalobcovi porušila, v dôsledku čoho sa styk žalobcu s maloletým B. nezrealizoval“, vychádza z nesprávneho skutkového zistenia stavu veci a spôsobuje nezákonnosť rozsudku. Žalovaná sa s uvedeným tvrdením súdu prvej inštancie nestotožňuje, nakoľko styk žalobcu s maloletým sa nezrealizoval výlučne z objektívneho dôvodu, ktorým bol v tom čase

platný zákaz vychádzania. Žalovaná konala tak, aby voči nej, resp. voči maloletému nedošlo k prípadným sankciám za porušenie zákazu vychádzania a aby ochránila maloletého pred ochorením COVID 19, ktoré by malo negatívne následky na zdravotný stav maloletého, pričom žalovaná brala do úvahy aj skutočnosť, že žije v spoločnej domácnosti s jej rodičmi, teda s osobami vyššieho veku, u ktorých by sa ochorenie COVID 19 mohlo prejavovať s ťažkými príznakmi, pričom ich prípadné nakazenie a ochorením COVID 19, by mohlo mať pre nich nepriaznivé následky. Rovnako poukazuje na skutočnosť, že styk sa mal uskutočniť v rozsahu 3 hodín, pričom žalobca žalovanej žiadnym spôsobom nepreukázal, že sa s maloletým nebude zdržiavať na mieste, kde by nedošlo k ohrozeniu nákazy ochorenia COVID – 19. Žalovaná poukazuje na skutočnosť, že uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 804 zo dňa 16.12.2020 nadobudlo účinnosť 17.12.2020, teda iba dva dni pred dňom, kedy sa mal styk maloletého B. so žalobcom uskutočniť. K tomu uviedla, že žalovanej nemôže byť na ťarchu pripisovaná skutočnosť, že sa ohľadom predmetného uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 804 zo dňa 16.12.2020 nestihla z dôvodu krátkosti času odborne poradiť, nakoľko táto sa v tom čase sama starala o maloletého B., ktorému venovala všetku svoju pozornosť a svoj voľný čas za účelom zabezpečenia jeho riadnej výchovy. V dôsledku uvedeného, najmä s poukazom na krátkosť času, sa nemala možnosť odborne poradiť ohľadom uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 804 zo dňa 16.12.2020. Tvrdenia súdu prvej inštancie, že uznesenie vlády Slovenskej Republiky č. 678 zo dňa 22.10.2020 rovnako upravovalo okrem iného výnimky zo zákazu vychádzania, medzi ktoré patrila aj cesta za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takú starostlivosť odkázaný, sú jasným dôkazom nesprávneho právneho posúdenia veci. Ako už bolo uvedené, výnimka v časti A.1. v bode 9. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 678 zo dňa 22.10.2020 upravovala cestu za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takú starostlivosť odkázaný. Žalovaná má za to, že v uvedenom prípade cesta žalobcu do miesta bydliska maloletého v žiadnom prípade nespádala pod uvedenú výnimku, nakoľko v prípade maloletého sa nejedná o osobu, ktorá je na starostlivosť žalobcu odkázaná, nakoľko žalovaná sa o maloletého v tom čase príklade starala a zabezpečovala mu všetku potrebnú starostlivosť, ktorú maloletý v tom čase potreboval. S tvrdením súdu prvej inštancie, že žalovaná bola so žalobcom dohodnutá na harmonograme trávenia vianočných sviatkov a na odlišných stykoch z dôvodu vianočných sviatkov je irelevantná, sa žalovaná nestotožnila, nakoľko dohoda rodičov o úprave styku žalobcu bola nad rámec rozsahu rozhodnutia Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 112P/44/2019-76, pričom dohoda rodičov o úprave stykov má podľa názoru žalovanej prednosť pred súdnym rozhodnutím. Žalovaná dodala, že v tomto prípade je zároveň potrebné situáciu, kedy došlo k vynaloženiu cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého posudzovať ako bežné riziko, ktoré znáša poškodený, teda žalobca. Žalovaná okrem iného poukazuje na účelovosť podávania takmer identických žalôb žalobcom (približne 37), ako aj cieľ poškodiť žalovanú po finančnej a psychickej stránke.

8. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. ako vecne správne potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Zastáva názor, že rozhodnutie o náhrade trov konania, ktorým nebol žalobcovi priznaný nárok, je vecne správne, konzistentné a riadne zohľadňujúce vykonané dokazovanie. Žalovaná zároveň dáva súdu na vedomie, že dňa 06.07.2023 podala voči rozsudku v časti výroku II. odvolanie, na ktorom v celom rozsahu zotrúva. Žalovaná opätovne zdôraznila, že konanie žalobcu je účelovým konaním, ktorého cieľom je poškodiť žalovanú a takéto konanie jasne napíňa znaky zneužitia práva, a teda mu nemôže byť priznaná právna ochrana. Súlade s vyššie uvedeným žalovaná poukazuje na to, že s prihliadnutím na toto konanie, boli naplnené objektívne skutočnosti majúce povahu dôvodov osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné žalobcovi priznať náhradu trov konania. Trovy konania, ktoré žalobcovi v konaní vznikli totiž neboli „účelne vynaložené“, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených stykov. Konaním, ktorým bol podávaný celý rad rovnakých žalôb sa zaoberal aj Ústavný súd ČR vo svojom Náleze sp. zn. sp. zn. I.ÚS 988/2012 z 25. júla 2012. Žalovaná zároveň upozornila, že neuskutočneniu stykov predchádzajú objektívne skutočnosti na strane maloletého. Žalobca nepreukázal, že by v konaní vynaložil čo i len niektoré výdavky účelne, a teda je daný dôvod pre zamietnutie nároku na náhradu trov konania. V prípade, ak súd odmietol spojiť veci do jedného konania, bolo to najmä z dôvodu, že konania boli podávané v iných časoch a „bežali samostatne“ a teda v tejto fáze konania, v ktorých už mali jednotliví sudcovia rozpojované jednotlivé dni neuskutočnených stykov nebolo účelné spájať. Práve konanie žalobcu, ktorý v rozličných časoch podával samostatné návrhy na náhradu škody viedlo k skutočnosti, že Okresný súd Prievidza jednotlivé konania nespojil. Napriek uvedenému však súd dospel k správnejmu záveru, že z dôvodu neúčelnosti vynaložených trov konania sú dané

dôvody osobitného zreteľa a žalobcovi nepatrí nárok na náhradu trov konania. V podanom odvolaní zároveň žalobca tvrdil, že nemožnosť spojenia vecí sa ukázalo v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza, sp. zn. 12C/34/2022, v ktorom súd spojil vec s konaním sp. zn. 12C/46/2022. Údajne bol v danej veci priebeh pojednávania zmätočný v dôsledku „mýlenia si“ stykov. K predmetnému tvrdeniu žalovaná uvádza, že konanie na Okresnom súde Prievidza sp. zn. 12C/34/2022 je naopak potvrdením skutočností uvádzaných žalovanou, kedy bolo ešte možné veci spojiť do jedného konania, keďže boli postúpené na Okresný súd Prievidza v približne rovnakom čase jednému zákonnému sudcovi. Súd síce musel rozlišovať dôvody a okolnosti neuskutočnenia styku, avšak pojednávanie prebehlo bez akýchkoľvek problémov, pričom konajúci súd napokon vo veci aj rozhodol jedným rozsudkom. Uvedená skutočnosť len preukazuje, že spojenie vecí napriek rozdielnym dôvodom neuskutočnenia styku žalobcu s maloletým je možné a teda zároveň účelné a hospodárne.

9. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. ako vecne správne potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% a v časti výroku III. zmeniť tak, že žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvodí tým, že žalovaná po celý týždeň pred uskutočnením styku neodpovedala žalobcovi na žiadne sms správy. Žalobca tak nemal preukázanú akúkoľvek objektívnu prekážku styku. Podľa žalobcu žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená. Má za to, že súd správne vyhodnotil skutkový stav, nakoľko žalovaná mala povinnosť maloletého na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť. Na rozdiel od žalovanej, žalobca preukázal všetky svoje tvrdenia, nárok čo do výšku, účelnosti aj dôvodu, ako aj kauzálny nexus, pričom žalovaná nepreukázala ani jedno z jej tvrdení a ani ostatné tendenčné a nepravdivé tvrdenia vychádzajúce z jej písomných podaní. Ide o nepreukázané, nepravdivé všeobecné a vágne tvrdenia vo vzťahu k vedome nesprávnemu výkladu uznesenia vlády, ktorý je predmetom tohto konania, kde práve žalobca preukázal jej tendenčné a manipulatívne správanie sa. Konceptiu „bežného rizika“ nebolo možné aplikovať na toto konanie, ktorého predmetom je náhrada škody spôsobenej zmareným stykom zo strany žalovanej. Žalobca aj napriek skutočnosti, že v deň zmareného styku Uznesenie Vlády SR č. 678 bolo viac ako mesiac neplatné a neúčinné uvádza, že výklad žalovanej je prísne formalistický, vytvorený tak, aby zapadal do argumentácie žalovanej. Predmetné uznesenie nijakým spôsobom nevylučuje povinnosť riadne vykonávať právoplatné a vykonateľné rozhodnutia súdov. Z uvedeného dôvodu je akýkoľvek svojvoľný výklad, že mimoriadna situácia na Slovensku je (bez ďalšieho) dôvodom na nerešpektovanie súdnych rozhodnutí, nesprávny. Žalovaná v spore nepreukázala nijakým spôsobom nezodpovedné správanie žalobcu, časté cestovanie mimo územia SR, alebo nedodržiavanie karanténnych opatrení. Domnelá a účelová prevencia a nesprávny výklad neplatného uznesenia nemôže ísť na úkor výkonu rodičovský práv žalobcu. Z uvedeného tvrdenia tak jasne vyplýva právny alibizmus žalovanej, ktorým sa snaží bezdôvodne zabrániť styku otca s jeho maloletým synom len na základe prísne formalistického výkladu toho času už neplatného uznesenia. Na základe uvedeného žalobca považuje za nesporné, že v danom období toto nevytváralo žiadnu prekážku výkonu styku žalobcu s maloletým synom. Z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Na základe uvedeného preto žalovaná v zmysle ust. § 415 a § 420 OZ zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému.

10. Žalobca vo svojej odvolacej replike na vyjadrenie žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že tak, ako v iných konaniach, aj v tomto konaní má žalobca za to, že v každom jednom zmarenom styku je potrebné osobitne skúmať kauzálny nexus vo vzťahu k náhrade škody za každý zmarený styk osobitne. Žalobca sa vyhradzuje voči tvrdeniam žalovanej o jeho šikanóznom správaní. Ani v tomto, ani v žiadnom inom konaní prvoinštančný súd, ani žalovaná, nijakým spôsobom nepreukázali šikanózne správanie alebo zneužitie procesných práv žalobcu s cieľom poškodiť žalovanú. Žalovaná, ako aj prvoinštančný súd tvrdia, že žalobca mohol zvoliť iný procesný postup domáhania sa súdnej ochrany jeho práv. Žalobcovi však nie je zrejmé aký, keďže návrh na spojenie konaní bol konajúcim súdom zamietnutý, čím samotný súd legitimizoval procesný postup žalobcu, teda, že nie je možné spojiť predmetné konania. Žalobca má zato, že tak závažný zásah do jeho procesných a majetkových práv, akým je nepriznanie trov právneho zastúpenia, môže mať vplyv na jeho budúce domáhanie sa súdnej ochrany. Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že súdom nepriznanie nároku na náhradu trov konania je „v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov a v súlade so

zásadou účelnosti náhrady trov konania.“ Lživý výklad práva zo strany žalovanej možno preukázať skutočnou rozhodovacou praxou súdov a skutočnou zásadou účelnosti a zavinenia náhrady trov konania. Argumentácia súdu, že žalobca sa šikanóznym spôsobom domáha súdnej ochrany, čím ide o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu, tak nemá oporu ani v rozhodovacej súdnej praxi. Uplatňovanie práva žalobcu týmto spôsobom je jediným zákonne možným, vhodným a potvrdeným procesným postupom, a preto ho nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a ani inými dôvodmi hodného osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z. z.. Zdôrazňuje, že nemá inú zákonnú možnosť domáhať sa uplatnenia svojich práv, nemá možnosť postupovať procesne inak, nepredražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany a nezneužíva svoje právo. Žalobca si dôvodne uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých súdnych konaniach, čo iným spôsobom nie je objektívne možné, nakoľko ide o rozdielne exekučné tituly, rôzne dôvody pre ktoré žalovaná neumožnila žalobcovi zrealizovanie styku s maloletým, čomu predchádzal vždy iný spôsob komunikácie žalovanej so žalobcom alebo rozdielna intervencia polície. Ide o jediný možný zákonom ustanovený a potvrdený procesný postup a preto sa nestotožňuje s názorom súdu, že tento nemôže požívať právnu ochranu.

11. Žalovaná vo svojej odvolacej replike na vyjadrení žalobcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu opätovne zopakovala, že konanie žalobcu je účelovým konaním, ktorého cieľom je poškodiť žalovanú a takéto konanie jasne napĺňa znaky zneužitia práva, a teda mu nemôže byť priznaná právna ochrana. V danom prípade je teda daný dôvod pre zamietnutie nároku na náhradu trov konania žalobcu.

12. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podali v zákonnej lehote strany v spore (žalobca a žalovaná), v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie v tej – ktorej napadnutej časti vydané podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

13. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný vo vyhovujúcej časti- výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcej časti – vo výroku I., ktorým bolo konanie o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 105,56 eur od 20.12.2020 do 26.8.2022 zastavené nepreskúmaval, keďže táto suspenzívnym účinkom odvolania dotknutá nebola.

14. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 105,56 eur s príslušenstvom, vznik tohto práva na plnenie zakladajúc na zmarenom styku s maloletým v deň 19.12.2020, keď bez objektívneho dôvodu žalovaná odmietla dieťa žalobcovi odovzdať (pred stretnutím na SMS správy žalobcu nereagovala), čím porušila povinnosť umožniť styk žalobcu s maloletým v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná tak zodpovedá podľa jeho názoru za vznik škody, ktorá vznikla žalobcovi a ktorá spočíva v zbytočne vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého a späť.

15. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobe vyhovel a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania posúdiac, že v konaní žalobca preukázal splnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu vzniknutú žalobcovi zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu do F. a späť dňa 19.12.2020, uskutočnenú žalobcom výlučne za účelom realizácie styku s maloletým synom v zmysle súdneho rozhodnutia, keď v konaní žalovaná nepreukázala existenciu objektívnej prekážky pre jeho uskutočnenie. Vo vzťahu k trovám konania aplikoval ust. § 257 CSP na prospech žalovanej.

16. Odvolateľ (žalobca) v zmysle odvolacích námietok vznesených prostredníctvom právneho zástupcu voči rozhodnutiu v časti o trovách konania, uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 pod písm. b/, d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia, tzv. inej vady konania, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie) v konkrétnej spochybnujúcej naplnenie predpokladov pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

17. Ťažisko odvolacích námietok žalovanej spočívalo na tvrdení o nesprávnych skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie v jeho vyhovujúcej časti (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), v konkrétosti založeného na tvrdení, že styk žalobcu s maloletým sa nezrealizoval výlučne z objektívneho dôvodu, ktorým bol v tom čase (v období COVIDu) platný zákaz vychádzania nariadený uznesením vlády.

18. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľ ani netvrdil.

19. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatkov odôvodnenia rozhodnutia v ním napadnutej časti – o trovách konania, zaoberal tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávne procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), resp. či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávnosť rozhodnutia v tejto jeho časti (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

20. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa zákonného ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, vo väzbe na vyššie uvedený odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa stranám odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané im za účelom zabezpečenia účinnej ochrany ich práv. O takúto vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a postupom odňal stranám procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, k porušeniu ktorého práva dochádza tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia.

21. Je pravdou, že odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, či obrannej argumentácii nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

22. Odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k trovám konania (tiež v zostávajúcej časti) však tvorí rámcovo dostatočný podklad pre uskutočnenie jeho prieskumu v odvolacom konaní, spĺňajúc parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami danými ust. § 220 ods. 2 CSP a prieskumom nebola zistená namietaná jeho nekonzistentnosť, či vnútorná rozpornosť. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že aj Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že súd v rozsudku nemusí reagovať na každý argument prednesený v súdnom konaní, vyžaduje sa, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia (či jeho časti) považovaný za významný (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B), čo dopadá v plnej miere tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05), k naplneniu čoho v posudzovanej veci aj došlo.

23. Skutočnosť, že žalobca sa s rozhodnutím súdom prvej inštancie v časti o trovách, či dôvodmi na ktorých rozhodnutie založil súd prvej inštancie subjektívne nestotožňuje a považuje ho za nesprávne, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a tiež nemôže byť spôsobilá založiť odlišné rozhodnutie, ak súd prvej inštancie pri posudzovaní ťažiskových otázok. Závery súdu prvej inštancie pri posudzovaní nastolených otázok boli výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu napadnutého rozhodnutia.

24. Samotná polemika odvolateľa s právnymi závermi súdu prvej inštancie, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či len kritika toho, ako súd prvej inštancie pristupoval k riešeniu dotknutých právnych otázok, významovo nie je spôsobilou narušiť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov tak nebolo možné konštatovať naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, prípadne v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP z hľadiska namietaných nedostatkov odôvodnenia rozhodnutia.

25. Vychádzajúc z obsahu odvolania ďalšie odvolacie námietky žalobcu a žalovanej predstavujú dôvody na odvolanie, uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie).

26. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

27. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

28. Aj vyššie uvedené odvolacie námietky tak žalobcu, ako aj žalovanej, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých žalobe nad rámec zastavujúcej časti (výrok II.) vyhovel a žalovanú na zaplatenie uplatneného nároku zaviazal, založiac svoje rozhodnutie na záveroch, že v konaní bolo preukázané kumulatívne splnenie podmienok, ktoré sú základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu zdôrazňujúc, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaná spôsobila škodu žalobcovi svojim konaním, keď mal za preukázané, že zmarila výkon súdneho rozhodnutia konštatujúc, že jej tvrdenia o objektívnej nemožnosti realizácie styku neboli preukázané. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov. Zároveň za udržateľné odvolací súd považuje tiež vzhľadom na dôvody osobitného zreteľa, ktoré vzhliadol v správaní žalobcu (podávanie samostatných žalôb o v základe identických nárokoch a nehospodárne navyšovanie trov konania) tiež rozhodnutie v časti o trovách konania za aplikácie ust. § 257 CSP.

29. Nad rámec uvedeného na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu a žalovanej odvolací súd dodáva nasledovné:

30. V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí prejednací princíp, ktorým je ovládané dokazovanie a ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú,

potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Keďže súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo jednak na žalobcovi, akým spôsobom svoj nárok formuloval a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladal a na strane druhej bolo na žalovanej akú obranu a na akých skutočnostiach založenú zvolila a tiež bolo vecou jej racionálneho posúdenia, či ňou tvrdené skutočnosti je spôsobilá aj preukázať vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, môže priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne musí prejavovať v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre tú-ktorú stranu, ktorá dôkazné bremeno neuniesla, k naplneniu ktorých skutočností aj došlo v posudzovanej veci, keď žalovaná neprodukovala také tvrdenia a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k záveru, že neporušila žiadnu právnu povinnosť v príčinnej súvislosti so vznikom škody na strane žalobcu, čo nemohlo mať za následok iné, ako v jej neprospech vydané rozhodnutie v jeho vyhovujúcej časti.

31. Ako už bolo vyššie uvedené, predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody vzniknutej v dôsledku zmarenia styku s dieťaťom, keď žalovaná ako rodič zabránila žalobcovi/nesplnila si svoju súdnym rozhodnutím definovanú povinnosť vo vzťahu k realizácii styku žalobcu ako otca s maloletým a to bez vopred oznámených objektívnych príčin dňa 19.12.2020.

32. Vychádzajúc z dokazovania bolo nesporne preukázané, že strany sporu sú rodičia maloletého B., ktorí vedú rozvodové konanie a konanie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému B. na čas po rozvode a to na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp. zn. 13P/91/2019 a tiež vedú konanie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému B. na čas do rozvodu a to na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že dňa 19.12.2020 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď v rozhodnom čase (na tento deň) bol styk žalobcu s maloletým upravený uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/54/2019-76 zo dňa 14.10.2019 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17CoP/3/2020-197 zo dňa 13.2.2020 neodkladným opatrením dočasne, do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 13P/118/2019 alebo sp.zn. 13P/91/2019 (podľa toho, ktoré konanie bude právoplatne ohľadne výkonu práv a povinností rodičov vo vzťahu k maloletému B. skončené skôr) v konkrétosti tak, že otec je oprávnený stykať sa s mal. B. každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku, v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod., v neprítomnosti matky (v tomto spore žalovanej) s tým, že otec si maloletého B. riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v F. na K. J. prevezme a na tom istom mieste maloletého matke vráti. Výrokom IV. neodkladného opatrenia súd nariadil výkon tohto rozhodnutia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.3.2020. V konkrétnostiach posudzovanej veci medzi stranami tiež sporné nebolo (nespochybňuje to ani samotná žalovaná v odvolaní), že žalobca sa dňa 19.12.2020 dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom realizácie styku. Žalobca deň predtým, teda dňa 18.12.2020 formou SMS správy oznámil žalovanej, že si nasledujúci deň príde pre syna podľa neodkladného opatrenia a nasledujúci deň, t.j. v deň styku kontaktoval žalovanú, že je na námestí, avšak ona s ním ani v jeden tento deň žiadnym spôsobom nekomunikovala, a preto privolať policajnú hliadku a následne podal trestné oznámenie. Zo zápisnice z trestného oznámenia zo dňa 19.12.2020 vyplynulo, že žalobca podal trestné oznámenia na žalovanú z dôvodu nerealizovania styku žalobcu s maloletým. Nesporným v konaní bolo, že žalovaná na SMS správy nereagovala. Žalovaná sa v konaní bránila tvrdením, že nezodpovedá za vznik škody v spojitosti s nákladmi na cestu, ktoré vynaložil žalobca poukazom na ňou predložené uznesenie vlády SR č. 804 zo dňa 16. decembra 2020, ktorým bol upravený zákaz vychádzania a ochrany verejného zdravia. Dôvodila tiež dohodou medzi ňou a žalobcom, ktorá sa týkala harmonogramu trávenia maloletého so žalobcom počas vianočných sviatkov. Sporným medzi stranami teda bolo posúdenie zodpovednosti žalovanej za zbytočne vynaložené cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi v deň pricestovania za maloletým za účelom realizácie styku a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých by bolo možno vyvodiť, že vzniku škody nemohla žalovaná z objektívnych príčin zabrániť, teda že vznik škody nezavinila.

33. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uvádza.

34. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným

rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, teda pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu. Pripustenie všeobecnej možnosti neplniť povinnosti uložené vykonateľnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci by viedlo v konečnom dôsledku k anarchii.

35. Žalovaná v zhode ako pred súdom prvej inštancie, tvrdí neuskutočnenie styku žalobcu s maloletým z dôvodu vládou Slovenskej republiky vyhláseného zákazu vychádzania a ochrany verejného zdravia, s ktorou obranou sa v dostatočnom rozsahu a podrobne, ako už bolo vyššie uvedené, vysporiadal už súd prvej inštancie v bode 39/ odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyhodnotiac ju ako nedôvodnú, s čím sa odvolací súd plne identifikuje a v podrobnostiach pokiaľ ide o dôvody, na ktorých tento záver súd prvej inštancie založil, naň odkazuje. Odvolací súd ani v najmenšom nespochybňuje dôležitosť a záväznosť opatrení vydaných počas mimoriadnej situácie vyhlásenými vládou Slovenskej republiky z dôvodu ohrozenia verejného zdravia v dôsledku ochorenia COVID-19 pre územie Slovenskej republiky avšak pokiaľ v odvolaní odvolateľka opätovne poukazuje na znenia v čase realizovania styku dňa 19.12.2020 účinného uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 804 zo 16. decembra 2020 k návrhu na ďalšie rozšírenie opatrení v rámci vyhláseného núdzového stavu podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov vyhláseného uznesením vlády Slovenskej republiky č. 587 z 30. septembra 2020 v znení uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 718 z 11. novembra 2020, je potrebné pri posúdení obrany žalovanej za rozhodujúce považovať to, že toto neplatilo bezvýhradne, ale vymedzovalo výnimky z obmedzenia, v konkrétnej pod bodom B.1. bod 15, medzi ktoré patrila cesta dieťaťa a jeho sprevádzajúcej osoby za rodičom alebo osobou, ktorá má právo styku s dieťaťom a cestu späť, rovnako bod 19, ktoré upravovalo cestu rodiča, inej oprávnenej osoby a cestu dieťaťa realizovanú v súvislosti s rozhodnutím súdu vo veci styku rodiča (prípadne inej oprávnenej osoby) s dieťaťom, vo veci striedavej osobnej starostlivosti alebo cestu realizovanú za účelom stretnutia sa s dieťaťom po dohode rodičov, čím jednoznačne preferenčne bol daný dôraz na kontinuálne zachovanie a nenarušovanie aj väzieb medzi rodičmi a mal. deťmi, tiež v situácii stretávania/realizovania rodičovských práv a povinností medzi deťmi a rodičmi. Odvolací súd sa plne identifikuje s názorom súdu prvej inštancie, že uvedená výnimka z bodu B.1 bodu 15 sa vzťahuje aj na predmetný styk v okolnostiach danej veci. Tvrdenie žalovanej, že výnimka v bode A.1 bodu 9 uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 678 zo dňa 22.10.2020, ktorá upravovala cestu za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takú starostlivosť odkázaný, v prípade cesty žalobcu do miesta bydliska maloletého nespadá pod uvedenú výnimku, považuje odvolací súd za účelovú a irelevantnú vzhľadom k neúčinnosti predmetného uznesenia na daný deň zmareného styku. Podľa názoru odvolacieho súdu cesta rodiča za dieťaťom na stretnutie, ktoré je upravené súdnym rozhodnutím, je takouto starostlivosťou o blízku osobu, a to bez akéhokoľvek preukázania odkázanosti takejto starostlivosti (§ 28 Zákona o rodine). Je pravdou, že v praktickom živote mohli nastať rôzne výklady upravených výnimiek zo zákazov vychádzania, avšak ak medzi výnimky patrila aj cesta dieťaťa do zariadenia starostlivosti o deti do troch rokov veku, materskej školy, doprevádzanie dieťaťa do takéhoto zariadenia, nebolo rozumné ani objektívne udržateľné sa domnievať, že cesta rodiča za účelom styku s dieťaťom a späť medzi tieto výnimky nepatrí. K tomuto odvolací súd tiež poznamenáva, že pokiaľ žalovaná bez existencie ďalšieho objektívneho dôvodu aplikuje uznesením vlády SR uložený zákaz vychádzania aj na stretnutie otca so synom, v tomto smere išlo o svojvoľný a účelový výklad žalovanej bez racionálnej opory v zákone, či v tom čase existujúcich skutkových okolnostiach. Ak mala žalovaná obavu o zdravie dieťaťa, mohla požiadať otca, aby prišiel na styk s platným RT-PCR testom, alebo antigénovým testom na ochorenie Covid 19. Je pritom bez významu, či mal styk trvať len tri hodiny, alebo tri dni, pretože žalobca ako otec preberá počas styku plnú osobnú starostlivosť o dieťa o to zvlášť, že v tom čase nebolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti žiadnemu z rodičov a toto právo prislúchalo obom rodičom rovnako. Neobstojí ani odvolacia námietka žalovanej, že jej nemôže byť na ťarchu pripisovaná skutočnosť, že sa ohľadom na predmetné uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 804 zo dňa 16.12.2020 sa nestihla z dôvodu krátkosti času odborne poradiť ako postupovať. V tomto smere odvolací súd poukazuje na všeobecne platnú zásadu v zmysle ktorej „neznalosť zákona (práva) neospravedlňuje“, vo svetle ktorej sa nikto nemôže zbaviť zodpovednosti za svoje konanie alebo nesplnenie určitej povinnosti tvrdením, že nepoznal zákon, resp. o svojich povinnostiach nevedel. Žalovaná sa svojej zodpovednosti za škodu nemôže teda zbaviť ani s poukazom na tento princíp.

36. Identicky so súdom prvej inštancie ako nedôvodné, posúdil tiež odvolací súd námietky žalovanej (ktoré rovnako produkovala už v prvoinštančnom konaní) o uzatvorení dohody medzi žalovanou a žalobcom, ktorá sa týkala harmonogramu trávenia vianočných sviatkov. Pri posudzovaní obsahu tejto dohody odvolací súd uvádza, že žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala, že ňou predložená mailová komunikácia sa týka aj predmetného dátumu styku otca s maloletým, ktoré spadalo do súdnej úpravy (dňa 19.12.2020), preto aj tieto zostali len v rovine jej nepreukázaných skutkových tvrdení. Z obsahu dohody vyplynula len dohoda rodičov maloletého o styku žalobcu s maloletým počas vianočných prázdnin v čase od 29.12.2020 od 10.00 hod do 1.1. do 18.00 hod.. V prospech žalovanej neindikuje ani produkované tvrdenie o prednosti dohody pred súdnym rozhodnutím, ktoré odvolací súd považuje za účelné v snahe sa vyhnúť občianskoprávnej zodpovednosti a to práve s poukazom na to, že sa dotknutého dňa netýkala. Žalobkyňa sa nemohla teda udržateľne legitímne domnievať, že žalobca sa nebude domáhať styku v daný deň.

37. V konečnom dôsledku odvolací súd považoval pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia za významné (z obsahu spisu nevyplýva opak, ani žalovaná nič iné netvrdila), že žalovaná v princípe na SMS správy žalobcu, ktorým ju informoval o realizácii styku z jeho strany vôbec nereagovala (bola plne pasívna) a v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 19.12.2020, žalobcovi včas, resp. vôbec neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže, resp. že dieťa na tento neprivedie, teda vznik nákladov na cestu ako škoda žalobcu tak jednoznačne bola v príčinnej súvislosti s jej konaním/nečinnosťou. S týmito závermi súdu prvej inštancie žalovaná v odvolaní nakoniec ani nepolemizuje.

38. Všetky odvolacie námietky žalovanej tak neobstoja práve z dôvodu, že nespĺnila povinnosť, ktorá jej vyplývala z vykonateľných rozhodnutí súdu. Akceptovanie ktorejkoľvek námietky žalovanej by viedlo k popretiu atribútov vykonateľnosti rozhodnutia orgánu verejnej moci a k popretiu významu rozhodnutí orgánov verejnej moci pre funkčnosť práva ako takého pri neexistencii takej prekážky, ktorá by objektívne jej konanie ospravedlňovala.

39. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že povinnosť matke uloženú zároveň s nastavením rozsahu a podmienok styku spočívajúcu v tom, že dieťa má v stanovených časoch otcovi riadne odovzdať na mieste k tomu určenom a samozrejme, maloleté dieťa aj zodpovedajúcim spôsobom na tento styk pripraviť, je potrebné zo strany matky plnohodnotne rešpektovať a dodržiavať, aby tak jednak bol vytvorený základ na zlepšenie vzťahov medzi rodičmi, budovanie vzťahu otca s maloletým dieťaťom a v konečnom dôsledku, aj z hľadiska jej vlastnej ochrany pred dôsledkami toho, ak by bez ospravedliteľného dôvodu styku otca s maloletým dieťaťom naďalej bránila a tento prostredníctvom správneho smerovania maloletého dieťaťa prípadne marila, v podobe možného diskvalifikovania sa z doteraz nastaveného rozsahu výkonu rodičovských práv a povinností. Akékoľvek obštrukcie za daného stavu (tiež v rámci prípadného vykonávacieho konania) totiž už vo svetle poskytnutej ochrany záujmom mal. dieťaťa, nie sú udržateľné.

40. Uvedené však kategoricky neznamená, že nemôžu existovať okolnosti, odôvodňujúce nesplnenie povinnosti žalovanej pripraviť a odovzdať maloletého jeho otcovi v rámci realizácie styku podľa vykonateľného rozhodnutia súdu. Takouto okolnosťou môžu byť objektívne prekážky najmä na strane maloletého, vyplývajúce typicky napr. z jeho zdravotného stavu. Pokiaľ teda v rozhodnom čase existuje objektívna prekážka pre stretnutie s otcom, túto žalovaná včas otcovi oznámi, a v prípadnom súdnom konaní tohto typu aj následne preukáže, je potom namieste konštatovať, že splnila prevenčnú povinnosť predísť škode, ktorá by mohla vzniknúť otcovi zbytočným cestovaním za účelom realizácie styku, k naplneniu čoho však v okolnostiach danej veci neprišlo.

41. Ťažisková vecná námietka žalobcu vo vzťahu k nepriznaniu náhrady trov konania (výrok III.) má pôvod v tvrdení, že aplikácia ust. § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za úspech a zodpovednosti na zavinenie a preto okolnosti veci sa musia dôkladne posudzovať, pričom podľa jeho názoru v danom prípade za takéto nemožno považovať tie, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v tejto jeho časti. Upozornil na uznesenie súdu v inej veci zo dňa 8.12.2022, č.k. 8C/34/2022-67, ktorým súd zamietol návrh žalovanej na spojenie vecí. Zdôraznil, že nespojenie vecí bolo vecne správne. Podľa žalobcu by spojenie vecí vytvorilo neprehľadnosť v jednom konaní. Nemohli byť jednotlivé veci spojené aj preto, že ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce styk s maloletým, pričom žalovaná vždy tvrdí rôzne príčiny neuskutočnenia styku, ktoré sa musia v konaní vyvracať a dôkladne

posudzovať. Žalobca mal za to, že nemôže obstať, ak súd prvej inštancie na jednej strane vyhovel jeho nároku, a zároveň na druhej strane tento postup odôvodnil nepriznanie náhrady trov konania.

42. Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania.

43. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

45. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

46. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, sa teda v sporovom konaní povinnosť nahradiť trovy konania spravuje primárne zásadou úspechu a zásadou zavinenia v konaní, čo znamená, že účastník konania, ktorý v spore uspel, prípadne nezavinil zastavenie konania, má v princípe právo na to, aby sa mu nahradili trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona. Prelomenie uvedenej zásady sa umožňuje súdu za splnenia zákonných predpokladov uvedených v ust. § 257 CSP, ktoré súd prvej inštancie v okolnostiach danej veci aplikoval.

47. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

48. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

49. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy teda v prípadoch, keď sú síce naplnené predpoklady na priznanie (úplnej či čiastočnej) náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom, alebo z časti neprizná. Výnimočnosť takéhoto prípadu môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Za také možno považovať najmä neprimeranú tvrdosť priznania náhrady trov konania, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, osobné pomery strany sporu a iné. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne, alebo úplne úspešnej strany sporu. Judikatúra na strane druhej však tiež konštatovala, že uvedené ustanovenie nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek, bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (príkladom vid' uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2MCdo/17/2009), nejde o predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Rozhodnutie o trovách konania teda nemá byť výsledkom mechanického posudzovania zavinenia či úspechu v procese, ale celkovým zhodnotením okolností prípadu (Zo súdnej praxe 4/2021, č. 34, IV. ÚS 480/2018). Pri posudzovaní možnosti aplikácie ust. § 257 CSP nemožno tiež v konečnom dôsledku opomenúť, že náhrada trov konania plní vo vzťahu k sporovým stranám tri základné funkcie. Predovšetkým ide o funkciu kompenzačnú, ktorá vyplýva už zo skutočnosti, že trovy konania sa strane nahrádzajú. To je prejavom tradičného princípu, podľa ktorého tomu, kto je v práve, nemôže byť vedenie sporu na škodu. Súčasne možno pri náhrade trov konania vnímať aj prvky preventívnej funkcie, keďže nevyhnutnosť vzniku trov každého sporového konania do určitej miery preventívne pôsobí proti

svojvoľnému a šikanóznemu uplatňovaniu, alebo bráneniu domnelých subjektívnych práv na súde a tiež sankčnú funkciu.

50. Pravdou je, že porovnaním žalobného návrhu a rozhodnutia súdu možno konštatovať, že žalobca bol v ťažiskovom rozsahu úspešný, keďže súd prvej inštancie svojim rozhodnutím jeho žalobe (po obmedzení o identifikovaný pôvodne nárokovaný úrok z omeškania za ohraničené obdobie späťvzatím vo vzťahu k čomu žalobca procesne zavinil zastavenie konania), jeho žalobe vyhovel. Vo svetle zásady úspechu/procesného zavinenia na čiastočnom zastavení konania, by žalobcovi patril určitý nárok na náhradu trov konania, ktoré mu v súvislosti s uplatnením práva v konaní vznikli, prelomenie čoho je možné v princípe len prostredníctvom aplikácie ust. § 257 CSP, preto je potrebné posúdiť, či zistené, súdom prvej inštancie uvedené skutočnosti, takéto rozhodnutie odôvodňujú.

51. V posudzovanej veci sa odvolací súd stotožňuje na rozdiel od odvolateľa s názorom súdu prvej inštancie, že aplikácia ust. § 257 CSP na náhradu trov prvoinštančného konania na prospech žalovanej je vzhľadom na okolnosti veci udržateľnou. Nebolo sporným, že žalobca uplatnil vo viacerých samostatných konaniach v základe identické nároky voči žalobkyni, ktoré majú pôvod v nerealizovaní niekoľkých stretnutí žalobcu s jeho mal. dieťaťom a s nimi spojeným vznikom nákladov žalobcu vynaložených na cesty do bydliska mal. dieťaťa, ktoré sa odlišujú v princípe len dátumom nerealizovaného styku, dôvodmi uvádzanými na obranu žalovanou, prípadne rôznymi vykonateľnými súdnymi titulmi, ktorými priebežne na časovej osi bolo upravované stretávanie žalobcu ako rodiča s mal. dieťaťom. Bez ohľadu na žalobcom tvrdenú skutočnosť, že súd napriek požiadavke žalovanej tieto nespojil na spoločné konanie (čo samozrejme malo svoje opodstatnenie minimálne z hľadiska toho, že veci napadli rôznym sudcom a v čase vznesenia takejto požiadavky sa jednotlivé veci nachádzali v rôznych štádiách konania) podľa názoru odvolacieho súdu diametrálne odlišnou by bola situácia a z hľadiska hospodárnosti nepochybne priaznivejšia, ak by žalobca bol uplatnil či už jednou žalobou dielčie nároky na náhradu škody za jednotlivé dni, minimálne tieto nároky spojil do blokov (pri dvoch-troch žalobách), ktorých spoločným menovateľom mohlo byť prípadne identické súdne rozhodnutie od ktorého odvodzoval svoje rodičovské práva, keďže svojou povahou ide v princípe o identickú škodu z titulu vynaložených cestovných nákladov (i keď za rôzne dni), ide tiež o totožný okruh sporových strán a veci v zásade čiastočne skutkovo spolu súvisia. Týmto spôsobom by síce na jednej strane sa mu dostalo zadosťučinenia v prípadoch, kedy súdy dospeli k záveru o vzniku zodpovednosti žalovanej za túto škodu a žalobca by mal nahradené aj trovy konania ako úspešná strana, avšak tieto by boli uplatňované za takýchto okolností v udržateľných limitoch, ktoré by vo vzťahu k žalovanej nebolo možné posudzovať ako zneužitie práva, keďže odlišný postup podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk (i keď to zákon nezakazuje) samostatne vezmúc do úvahy, že trovy v jednotlivých konaniach takto sú len v najlepšom prípade o niečo nižšie, ako prisúdené nároky, neúčelne predražuje na ťarchu žalovanej spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcom a sumárne podľa názoru odvolacieho súdu nadužíva preventívnu ako aj sankčnú funkciu, ktorú majú trovy konania a ich náhrada v rozumných limitoch plniť. V neposlednom rade nemožno nespomenúť, že z činnosti súdu je známe, že medzi stranami ako rodičmi mal. dieťaťa sú dlhodobé vzájomné komunikačné problémy, vzájomné nezhody týkajúce sa výkonu rodičovských práv a povinností, ktoré nakoniec aj ústia do situácií, ktoré spája žalobca so vznikom škody, ktoré vzťahové problémy nemožno jednoznačne pripísať len na ťarchu žalovanej. Za takýchto okolností teda aj vo vzťahu k trovám tohto konania nemožno nevziať všetky vyššie uvedené skutočnosti na zreteľ a prijať odvolateľom požadovaný záver o nesprávnom právnom a skutkovom posúdení nároku na náhradu trov konania súdom prvej inštancie a tým dôvodnosti uplatnenia odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

52. Vo svetle vyššie uvedeného teda záverom odvolací súd poukazuje na to, že povinnosťou súdu je vždy rozhodnúť spravodlivo, berúc zreteľ na všetkých, ktorých sa rozhodnutie týka. Stabilitu práva a právnu istotu jednotlivca (princíp legitímnych očakávaní a v konečnom dôsledku aj mieru dôvery osôb v právo či inštitúcie právneho štátu) ovplyvňuje najmä to, ako súd pristupuje k výkladu právnych noriem, pričom pri výklade noriem jednoduchého práva musí prevážiť princíp materiálneho právneho štátu nad prepätým formalizmom (porov. napr. rozhodnutia ESLP vo veciach Markt Intern Verlag GmbH a Klaus Beermann proti Nemecku zo dňa 20.11.1989, Kruslin proti Francúzsku zo dňa 24.4.1990). Obdobne v rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2221/2007, vychádzajúc z ktorého „ Soud musí nejen respektovat právo, ale aj jeho výklad a aplikace musí směřovat k výsledku spravedlivému. Právo musí

být především nástrojem spravedlivosti, nikoli souborem právních předpisu, které jsou mechanicky a formalisticky aplikovány bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráněného příslušnou normou“.

53. A práve riadiac sa vyššie uvedenými princípmi, s cieľom dosiahnuť čo možno najspravodlivejšie usporiadanie vzťahov medzi stranami vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci, odvolací súd zastáva názor, že spravodlivým bude, ak si trovy, ktoré stranám v konaní pred súdom prvej inštancie vznikli, budú znášať každá samostatne, inak povedané, nebolo by spravodlivým k ich náhrade v tomto prípade zaviazat' žalovanú voči žalobcovi.

54. Keďže teda dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti (výrok II.) je vecne správne, za súčasného záveru tiež o vecnej správnosti rozhodnutia o trovách konania (výrok III.), podľa § 387 ods. 1 CSP toto v uvedenom rozsahu potvrdil. Žalobca ani žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedli žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania a opodstatnene by indikovali k odlišnému, na ich prospech vydanému rozhodnutiu odvolacieho súdu.

55. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že nepriznal nárok na ich náhradu žiadnej zo sporových strán, nakoľko ani jedna zo sporových strán nezaznamenala v odvolacom konaní úspech (ani jednému z odvolaní odvolací súd nevyhovel).

56. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).